

Usikkerhed vil brede sig yderligere til almen Skade og til Skade for de fiskale Interesser. Ogsaa Statskassen vil lide under, at Borgerne ikke kan disponere med nogen som helst Tryghed, og vi anbefaler da, at denne Bestemmelse udgaar.

Saa vidt vi kan se, er Hensigten den, at Indtægten for Kalenderaaret 1939 skal kunne beskattes yderligere gennem en simpel Vedtagelse paa Finansloven saa sent som i Marts 1940. Dette maa vi indtrængende advare imod. Erhvervslivet og Almenheden maa kunne afslutte deres Regnskaber for Kalenderaaret 1939, og hvis det saa viser sig, at de Skatter, man nu tænker sig at opkræve af Indtægterne i dette Kalenderaar, ikke slaar til, maa det manglende skaffes gennem Laan. Ved bagefter at forhøje Skatten yderligere vil man slaa alt for meget i Stykker.

Ad § 2 — Stk. 4. Merindkomstskat. Erhvervene ser med Beklagelse, at Forslaget igen knæsætter Princippet Merindkomstskat, og det henstilles indtrængende, at det paagældende Afsnit udgaar af Loven. De Skatter, der igennem Forslagets øvrige Bestemmelser her tilsigtes, er i sig saa høje og saa tyngende, at en yderligere Skærpelse i de Tilfælde, hvor en Skatteyder har tjent mere end for indtil 5 Aar siden, i mange Tilfælde maa virke ubilligt og deprimerende. I Mellemtiden er f. Eks. Kronen nedsat og — det være nu klogt eller ej — hele Landets Indtægtsniveau hævet betydeligt.

I det hele klæber der til Princippet Merindkomstskat saa mange Urimeligheder, at den bør udgaa af dansk Skattelovgivning. Særlig urimeligt synes det at vælge de fjerne Aar, Kalenderaarene 1934—36, som Sammenligningsaar fremfor de tre sidste Aar, altsaa Kalenderaarene 1936—38. Dengang man under forrige Krig indførte Begrebet Merindkomstskat, valgte man da ogsaa de 3 Kalenderaar umiddelbart før 1914 som Sammenligningsaar.

Ad § 6. Udbytterate og Restrate. Den foreslaaede Fremgangsmaade er meget indviklet og vil foraarsage, at den almindelige erhvervsdrivende, der dog hidtil selv med en Smule Eftertanke kunde behandle sine Skatteproblemer, hyppigt vil være ude af Stand dertil i Fremtiden. Dette er beklageligt. Vi henstiller da, om det tilsigtede ikke kan opnaas paa en noget enklere Vis.

Ad § 7. Satserne for Selskabsskatten. Sammenlagt med den ordinære Selskabsskat med sin efter vor Overbevisning alt for høje Progression bliver Skatteprocenterne for Selskaber meget høje, og da særlig for Selskaber med en relativ ringe Aktiekapital. Idet vi paa ny erindrer om, at Selskabsskatten i sig er en Dobbeltbeskatning, advarer vi paa ny imod denne stærke Progressionstendens. Vi har den Tro, at den virker skadelig for Landets Økonomi og dermed ogsaa paa længere Sigt paa de fiskale Interesser.

Ad § 11. Reserverne. Vi har i mange Aar tilraadet, at man ved Fastsættelsen af Satserne for Selskabsskatten burde se hen til Indtægten i Forhold til Aktiekapital plus Reserver. Dette mener vi, vilde være opbyggende og derfor ogsaa paa en Smule længere Sigt tjene de fiskale Interesser. Vi henstiller paa ny dette til Overvejelse. For øvrigt værdsætter vi den opbyggende Tendens i det nu foreslaaede, men finder dog at maatte paapege det uheldige i, at der slet intet Hensyn tages til den Konsolidering, som endnu ikke har naaet 100 pCt. af Aktiekapitalen. Den gode Hensigt forfejles derved i nogen Grad, og vi henstiller derfor, at de faste Reserver, der overstiger de lovpligtige, tillægges Aktiekapitalen.

Ad § 13. Udbytteratens Berigtigelse. Her indføres for første Gang i vor Skattelovgivning det Princip, at en Del af den Selskabet paalignede Skat — nemlig Udbytteraten — fradrages ved Kuponens Udbetaling, saaledes at denne Del af Skatten i Virkeligheden bliver en Kuponskat.

Indførelsen i vor Skattelovgivning af et saadant revolutionerende Princip, der kan drage vidtgaende Konsekvenser efter sig, bør under alle Omstændigheder ikke finde Sted ved en midlertidig Skattelov, og vi advarer mod selve Princippet, som vil skabe Uro hos det kapitalinvesterende Publikum.